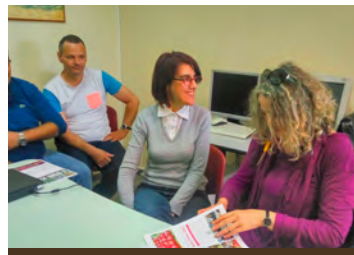

Συνέντευξη Κώστας Γκιάστας | σελ 4-5

Συνέντευξη Βίβιαν Παπαγεωργίου | σελ 8-9

ΛΟΥΤΤΖΙ ΚΕΡΟΥΜΠΙΝΙ ΣΕΛ.2 | ΟΙ
ΤΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΠΑΜΠΛΟΝΑ ΚΑΙ
Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΑΝ ΦΕΡΜΙΝ
ΣΕΛ.3 | ΟΜΑΔΑ ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΣΕΛ. 6-7 | ΣΑΝ ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ:
Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΦΑΓΗ-
ΤΟΥ ΣΕΛ. 10 | ΛΑΧΤΑΡΙΣΤΟ
ΣΠΙΤΙΚΟ ΠΑΓΩΤΟ ΣΟΚΟΛΑ-
ΤΑΣ ΣΕ 10' ΣΕΛ. 11 | ΣΤΑΥΡΟΛΕ-
ΞΟ ΣΕΛ.12

ΕΚΔΟΣΗ: Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α.
ΕΤΟΣ 12^ο - 2017
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

108

Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ

Η ΔΙΗΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΣΤΙΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ - ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ

Η γιορτή κρασιού στον Αμπελώνα

Επιμέλεια: Όλη η συντακτική ομάδα

Ο θεσμός της Πορτής Κρασιού του Αμπελώνα ξεκίνησε το 1959, προβάλλοντας την ιδιαιτερότητα της περιοχής: «Αμπέλι – Σταφύλι – Κρασί». Ήταν μία πραγματικά πολύ τολμηρή για την εποχή προσπάθεια, με τα μέσα που διέθεταν και τις τότε δυνατότητες. Η γιορτή αυτή επαναλήφθηκε για δύο ακόμα χρόνια, όμως στη συνέχεια σταμάτησε. Ξαναλειτούργησε από το 1969 μέχρι το 1972, όταν τελικά το 1984 αποφασίστηκε από την τότε κοινοτική αρχή του Αμπελώνα η αναβίωση και καθιέρωση αυτής της γιορτής κάθε χρόνο. Έτσι έγινε γνωστή στο πανελλήνιο ως η «Πορτή Κρασιού

Αμπελώνα» η οποία αποτελεί παράδοση για το Δήμο και θεσμό για ολόκληρη τη Θεσσαλία. Διοργανώνεται την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου σε έναν πανέμορφο φυσικό χώρο 40 στρεμμάτων, που είναι κατάφυτος, διαμορφωμένος με τεχνητές λίμνες και σιντριβάνια, με πλακόστρωτους διαδρόμους και δύο κατάλληλα διαμορφωμένες εξέδρες, οι οποίες παρέχουν τη δυνατότητα να παρουσιάζονται πιο σύνθετα δρώμενα.

Πηγές: <http://www.timavos.gr/el/culture/giorti-krasiou-ampelwna>, <http://www.eleftheria.gr/>

Ιδιαιτερότητα: ΘΕΣΣ ΑΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ-ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ
ΑΓ. ΟΡΟΥΣ 6 Α', ΛΑΡΙΣΑ Τ.Κ. 41335, Τηλ. 2410-627363, 670880, Fax: 2410-670880
Συντάκτες: όλοι οι φιλοξενούμενοι στις Δομές της Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α.:

Κέντρο Ημέρας "ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΠΡΙΝΗΣ", Οικοτροφείο Λαρίσις "ΟΡΦΕΑΣ", Ξενώνας Λαρίσις "ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ", Οικοτροφείο Τυρνάβου "ΑΝΤΙΦΩΝ", Οικοτροφείο Λαρίσις "ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ", Οικοτροφείο Λαρίσις "ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ", Οικοτροφείο Φαρσάλων "ΕΣΤΙΑ", Οικοτροφείο Καρδίτσας "ΓΑΛΗΝΟΣ", Οικοτροφείο Τρικάλων "ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ", 01 - 02 - 03 - 04 Διαμερίσματα Λαρίσις.

Επισκευθείτε το νέο ανανεωμένο site της Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α. στο www.thepsypa.gr

Λουίτζι Κερουμπίνι

ο μεγάλος κλασικιστής

(Luigi Cherubini)

Επιμέλεια: Γιώργος Φλώρος

Ο Λουίτζι Κερουμπίνι (Luigi Cherubini, 14 Σεπτεμβρίου 1760 – 15 Μαρτίου 1842) ήταν Ιταλός συνθέτης του Κλασικισμού. Έζησε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη Γαλλία, γράφοντας κυρίως όπερες και θρησκευτική μουσική· κατά τον Μπετόβεν, ήταν ο «μεγαλύτερος συνθέτης» της εποχής του. Ο Κερουμπίνι, γεννήθηκε στη Φλωρεντία. Έλαβε τα πρώτα του μαθήματα μουσικής στην ηλικία των έξι ετών, από τον πατέρα του, ο οποίος ήταν επαγγελματίας τσεμποαλίστας και διευθυντής ορχήστρας. Ο Κερουμπίνι υπήρξε παιδί-θαύμα. Μέχρι τα δεκατρία του είχε ήδη ολοκληρώσει τις βασικές του σπουδές και είχε γράψει αρκετά θρησκευτικά έργα.

Στα 1780, ο Κερουμπίνι, συνεχίζει τις σπουδές του στην Μπολόνια και το Μιλάνο. Οι πρώτες του «σοβαρές όπερες» γράφονται σε λιμπρέτο στο καθιερωμένο τότε δραματικό ύφος. Το 1785 ταξιδεύει μέχρι το Λονδίνο· οι μουσικοί του πειραματισμοί αποφέρουν δύο σοβαρές όπερες και μία κωμική για το Βασιλικό Θέατρο. Τον ίδιο χρόνο, επισκέπτεται το Παρίσι με τον βιολιστή και φίλο του Τζιανπατρίστο Βιόττι, ο οποίος τον συστήνει στη Μαρία Αντουανέτα και την παρισινή υψηλή κοινωνία. σύντομα λαμβάνει μια σημαντική παραγγελία για την σύνθεση μιας όπερας: το αποτέλεσμα είναι η πρώτη του «μουσική τραγωδία» (είδος όπερας που άνθισε στη Γαλλία του 18ου και 19ου αιώνων) Δημοφών (Démophon), σε γαλλικό λιμπρέτο του Ζαν-Φρανσουά Μαρμοντέλ. Η όπερα Δημοφών έτυχε θερμής υποδοχής στην Όπερα των Παρισίων το 1788.

Διορίζεται διευθυντής του θεάτρου Théâtre de Monsieur στο Παλάτι του Κεραμεικού το 1789 και ο συνθέτης βρίσκει την ευκαιρία να μελετήσει εκατοντάδες λιμπρέτα, επιλέγοντας τα πλέον κατάλληλα για κάθε περίπτωση. Μεγάλη του επιτυχία αποτελεί η όπερα «Λοντόσκα» (1791), όπου κυριαρχεί ο ρεαλιστικός ηρωισμός. Ακολουθεί, το 1794, η «Ελίζα» και το 1797 η πιο γνωστή του σήμερα όπερα με τίτλο «Μήδεια». Σπουδαία επιτυχία σημείωσε και η κωμική όπερα του 1800 «Les deux journées», στην οποία και διαφαίνεται μια απλοποίηση στο ύφος του. Η οικονομική ευημερία που προέκυπτε με τις απανωτές του επιτυχίες τον οδηγούν να παντρευτεί το 1794 την Anne Cécile Tourette, με την οποία και απέκτησαν τρία παιδιά.

Τα αποτελέσματα της Γαλλικής Επανάστασης επηρέασαν τον Κερουμπίνι μέχρι το τέλος της ζωής του, αναγκάζοντάς τον να ελίσσεται πολιτικά για να αποφύγει την έκθεσή του, λόγω της παλαι ποτέ σχέσης του με την αριστοκρατία. Παρότι η μουσική του παραήταν περίπλοκη για τον Ναπολέοντα, εντούτοις ο συνθέτης έγραφε τουλάχιστον

στον ένα πατριωτικής χροιάς έργο κάθε χρόνο, για πάνω από μια δεκαετία. Εν τέλει διορίστηκε μουσικός τομεάρχης στη Βιέννη στα 1805-1806, όπου και παρουσίασε αρκετά του έργα.

Αργότερα ο Κερουμπίνι αρχίζει να στρέφεται στα θρησκευτικά έργα. Γράφει επτά λειτουργίες, δύο ρέκβιεμ και πολλά άλλα μικρότερα έργα. Την περίοδο αυτή η μοναρχία έχει αποκατασταθεί και του προσφέρεται η θέση του βασιλικού μουσικού επιμελητή. Το 1815, η Βασιλική Φιλαρμονική Ορχήστρα του Λονδίνου του αναθέτει τη σύνθεση μιας συμφωνίας, μιας ουβερτούρας καθώς και ενός έργου για χορωδία και ορχήστρα· ο συνθέτης διηύθυνε και τα τρία έργα στο Λονδίνο, ανεβαίνοντας ένα ακόμη σκαλοπάτι στο μονοπάτι της δόξας.

Το Ρέκβιεμ σε ντο ελάσσονα του 1816, επί της επετείου της εκτέλεσης του Λουδοβίκου ΙΣΤ', αποτέλεσε τεράστια επιτυχία, αποσπώντας τον μεγάλο θαυμασμό του Μπετόβεν, του Ρόμπερτ Σούμαν καθώς και του Γιοχάνες Μπραμς. Το 1822 ο Κερουμπίνι γίνεται διευθυντής του Παρισινού Κονσερβατουάρ, ενώ λίγα χρόνια αργότερα, το 1835, ολοκληρώνει το εκπαιδευτικό εγχειρίδιο πάνω στην αντίστιξη και τη φούγκα Cours de contrepoint et de fugue (μαθήματα αντίστιξης και φούγκας). Για το συνολικό του έργο, ο Κερουμπίνι τιμήθηκε εν ζωή με τις υψηλότερες τιμές της Γαλλίας, συμπεριλαμβανομένου του Ιππότη της Λεγεώνας της Τιμής (1814) καθώς και ως Μέλος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών (1815). Το 1841 ανακηρύχτηκε Διοικητής της Λεγεώνας της Τιμής, ο πρώτος μουσικός που έλαβε τέτοια διάκριση. Πέθανε στο Παρίσι σε ηλικία 81 ετών και ετάφη στο κοιμητήριο Περ Λασαίζ, περίπου τέσσερα μέτρα από το μνήμα του συναδέλφου και φίλου του Σοπέν.

https://el.wikipedia.org/wiki/Λουίτζι_Κερουμπίνι

Οι ταύροι της Παμπλόνα και η γιορτή του Σαν Φερμίν

Επιμέλεια: Δήμητρα Δόβρη, Χρήστος Τσαντήλας

Οι ταυρομαχίες και η ισπανική κουλτούρα είναι άρρηκτα συνδεδεμένα, με το ετήσιο φεστιβάλ Σαν Φερμίν να μαζεύει κάθε χρόνο χιλιάδες επισκέπτες, άλλους από αυτούς για να αναμετρηθούν με τους ταύρους και άλλους απλά για να παρακολουθήσουν. Μπορεί να είναι μία γιορτή εντυπωσιακή και με αρκετή αδρεναλίνη, ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε τόσο την επικινδυνότητα που ενέχουν οι αναμετρήσεις ανθρώπων με τους ταύρους, καθώς και την «χρήση» ζώων ως μέρος ενός θεάματος.

Οι «Σανφερμίνες» όπως είναι γνωστοί όσοι μετέχουν στο φεστιβάλ της Παμπλόνα, θεωρούν ως κορυφαία στιγμή το κυνήγι από τους ταύρους το οποίο διεξάγεται στις 7 Ιουλίου και έχει καταστήσει την πόλη διεθνώς γνωστή. Σε αυτό συνέβαλλε και ο Έρνεστ Χέμινγκουαϊ με το βιβλίο του «Ο ήλιος ανατέλλει ξανά» όπου περιγράφει την γιορτή και γνώρισε στο αγγλόφωνο αναγνωστικό κοινό μια πανάρχαια παράδοση.

Η γιορτή έχει μεσαιωνικές ρίζες και συνδέεται με τον Άγιο προστάτη της πόλης, ενώ σήμερα αποτελεί μια ξεχωριστή τουριστική ατραξιόν για χιλιάδες επισκέπτες που ταξιδεύουν για να παρακολουθήσουν από κοντά δεκάδες εκδηλώσεις οι οποίες γίνονται μέσα σε 206 ώρες, όσο διαρκεί το φεστιβάλ. Όλα ξεκινούν το μεσημέρι 6 Ιουλίου και το πανηγύρι κρατά μέχρι το μεσάνυχτα της 14ης Ιουλίου όταν όλοι τραγουδούν το Ronre de Mi.

Κυρίαρχο ρόλο στο φεστιβάλ παίζουν οι οκτάήμερες κούρσες, κατά τις οποίες οι ταύροι αφήνονται ελεύθεροι στα πολυδαίδαλα δρομάκια της παλαιάς πόλης, με τους άνδρες -που ονομάζονται «μόθος» - να τρέχουν πλάι τους, έχοντας ως μόνο όπλο διπλωμένες εφημερίδες. Χιλιάδες Ισπανοί και ξένοι τουρίστες, συνωστίζονται στην κεντρική πλατεία της πόλης, αναμένοντας ένα στέλεχος της δημαρχίας να σημάνει την έναρξη των εορτασμών εκτοξεύοντας το παραδοσιακό πυροτέχνημα, γνωστό ως «τσουπινάθο». Εκατοντάδες συμμετέχοντες, φορώντας την κλασική λευκή ενδυμασία και κόκκινα μαντίλια, τα λεγόμενα ranauelos, λαμβάνουν μέρος στην παραδοσιακή εορταστική εκδήλωση, προσπαθώντας να αποφύγουν τα κέρατα των ταύρων.

Πολλές φορές υπήρξαν φαινόμενα συνωστισμού και συμπίεσης θεατών – συμμετεχόντων σε τοίχους κτηρίων προς αποφυγή των μαινόμενων ζώων.

Πηγές: <http://www.athina984.gr/2016/07/07/i-tavri-tis-pablona-ke-i-giorti-tou-san-fermin/>, <http://popaganda.gr/tavromachies-sto-san-fermin-tis-pamplona-dene-pio-asfalis-giorti-ston-kosmo/>, <http://www.naftemporiki.gr/slideshows/673955/kunigontas-tous-taurus-stin-pamplona/all>

Η συντακτική ομάδα της εφημερίδας συνάντησε τον κ. Κώστα Γκιάστα, δημοσιογράφο της εφημερίδας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και του έθεσε ερωτήσεις σχετικά με το επάγγελμα του δημοσιογράφου. Ακολούθησε ο παρακάτω διάλογος:

Συνέντευξη από το δημοσιογράφο Κώστα Γκιάστα

Επιμέλεια: Όλη η Συντακτική ομάδα

«Κύριε Γκιάστα καλησπέρα. Πως ξεκινήσατε να γίνετε δημοσιογράφος και ποια είναι η πορεία σας;»

«Από μικρό παιδί είχα ενδιαφέρον για τα αθλητικά. Από 16 χρονών άρχισα να πηγαίνω στην εφημερίδα και έγραφα μικρά άρθρα. Αφού τελείωσα το σχολείο και όλες τις υποχρεώσεις βρήκα δουλειά στην εφημερίδα όπου για 8 χρόνια ασχολήθηκα με το αθλητικό ρεπορτάζ. Αργότερα πήγα στο ελεύθερο ρεπορτάζ, έμεινα εκεί περίπου 1,5 χρόνο και τα τελευταία 2 χρόνια κάνω δικαστικό ρεπορτάζ, ενώ παράλληλα κάθε Κυριακή συνεχίζω και το αθλητικό.»

«Πως είναι η δουλειά ενός δημοσιογράφου;»

«Για να φτιάξεις ένα ρεπορτάζ πρέπει να διαβάσεις καταρχήν την επικαιρότητα. Εκεί θα δεις αν υπάρχει κάτι που να σε ενδιαφέρει να γράψεις σχετικά. Όταν το αποφασίσεις συζητάς με τον αρχισυντάκτη σου, ο οποίος είναι ο ανώτερος σου στην εφημερίδα. Αυτός σου λέει

αν το χρειάζεται το ρεπορτάζ της εφημερίδας. Αν συμφωνήσει τότε σε διευκολύνει για να βρεις τους ανθρώπους που χρειάζεσαι να βρεις ή τα μέρη που πρέπει να πας ή σε ποια υπηρεσία να αποταθείς. Αν για παράδειγμα θέλεις να γράψεις για ένα δρόμο που θέλει φτιάξιμο θα πρέπει να μιλήσεις με κάποιον αρμόδιο στο Δήμο. Αφού μιλήσεις, δεις, καταγράψεις και σημειώσεις όλα αυτά, θα επιστρέψεις στην εφημερίδα σου. Εκεί μπορεί να χρειαστεί να κάνεις κάποια τηλέφωνα ακόμα και να καταλήξεις τι θέλεις να γράψεις. Το τελευταίο κομμάτι είναι το γράψιμο. Εκεί αρχικά ξεκινάς με έναν πρόλογο, στον οποίο απαντάς σε πέντε βασικά ερωτήματα. Ποιος, τι, που, πότε και γιατί, για να καταλάβει ο αναγνώστης μέσα σε μία παράγραφο αν θα θέλει να συνεχίσει να διαβάζει το υπόλοιπο άρθρο. Ο τίτλος από την άλλη είναι κάτι ξεχωριστό. Όσο σημασία έχει όλο το άρθρο άλλη τόση έχει και ο τίτλος. Με έναν καλό τίτλο μπορείς να πιάσεις όλο το «ζουμί», αλλά και να

μαγνητίσεις τον αναγνώστη. Στην Αθήνα άλλος γράφει το ρεπορτάζ και άλλος τους τίτλους. Υπάρχει δηλαδή δουλειά στην οποία διαβάζει κάποιος άρθρα και βγάζει τίτλους.»

«Ποια είναι η καθημερινότητά σας;»

«Αφού τελειώσω το πρωί με τις οικογενειακές υποχρεώσεις, ανοίγω το ραδιόφωνο και την εφημερίδα για να ακούσω τι συμβαίνει. Αν έχει γίνει κάτι πρέπει να συνεννοηθούμε με τους συναδέλφους, για να δούμε ποιος και με ποιον τρόπο θα το καλύψει. Αν δεν έχει γίνει κάτι εγώ προσωπικά πρέπει να πάω στα δικαστήρια και να παρακολουθήσω όλα τα πινάκια, τα ονόματα και τις υποθέσεις και να επιλέξω μία να με ενδιαφέρει. Αυτήν θα πρέπει να την παρακολουθήσω, έως ότου βγει η απόφαση. Μόλις γίνει αυτό και έχοντας κρατήσει τις σημειώσεις μου πηγαίνω στην εφημερίδα και αρχίζω να γράφω. Παράλληλα ελέγχω το ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο αν υπάρχει κάποια ανακοίνωση να την επιμεληθώ και να δώσω οτιδήποτε άλλο κείμενο χρειαστεί προς δημοσίευση. Μέχρι τις 9 το βράδυ τελειώνουμε. Δίνουμε τα κείμενα μας και φεύγουμε. Άλλοι δημοσιογράφοι που ξεκινάνε από τις 7 το απόγευμα αναλαμβάνουν να πάρουν τα κείμενα, να τα βάλουν μέσα σε ειδικά προγράμματα, να τα σελιδοποιήσουν και να τελειώσουν μέχρι τις 1 ή 2 τα ξημερώματα. Τότε θα αρχίσει να εκτυπώνεται η εφημερίδα.»

«Χρειάζεται να σπουδάσει κάποιος δημοσιογράφος;»

«Το καλύτερο εφόδιο για να γίνει κάποιος δημοσιογράφος είναι να αγαπάει αυτό που κάνει. Πλέον βέβαια χρειάζεται να σπουδάσει κανείς. Από την άλλη όμως δεν είναι περίεργο να έχει σπουδάσει κάποιος νομική ή γυμναστική ακαδημία και να ασχοληθεί με τη δημοσιογραφία.»

«Πόσο διαφέρει το δικαστικό από το αθλητικό ρεπορτάζ;»

«Στο αθλητικό παίζει μεγάλο ρόλο η περίοδος των μεταγραφών, όπου όλος ο κόσμος περιμένει αν θα ενισχυθεί η ομάδα του, όπως και η καταγραφή των αγώνων. Εκεί ο δημοσιογράφος οφείλει να είναι στον αγώνα μισή ώρα πριν την έναρξη του και να καταγράψει τι του άρεσε και τι δεν του άρεσε στον αγώνα. Στο δικαστικό ρεπορτάζ δεν έχεις την πολυτέλεια να γράψεις τι σου άρεσε ή όχι, διότι περιορίζεσαι στο τι είπαν οι πρωταγωνιστές, όπως και ποια ήταν η τελική απόφαση.»

«Από αυτά που διαφέρει το ελεύθερο ρεπορτάζ;»

«Στο ελεύθερο έχεις ένα πρόβλημα. Πρέπει να βρεις θέματα που να έχουν ελεύθερο χαρακτήρα. Να μην περιορίζονται δηλαδή από την επικαιρότητα. Για παράδειγμα προχθές ήρθαν κάποιο με αεροπλάνα νέου τύπου στην Τερψιθέα. Αυτό δεν έχει επικαιρότητα. Και όμως ήταν μία πολύ καλή ευκαιρία να πάω, να δω και να τους ακούσω. Μάλιστα είχα την ευκαιρία να ανεβώ και να κάνω μία βόλτα. Όταν ασχολείσαι με το ελεύθερο ρεπορτάζ πρέπει να ψάχνεις να βρίσκεις θέματα από το πουθενά. Από το πιο απλό ως το πιο μεγάλο. Αν για παράδειγμα δούλευα τώρα στο ελεύθερο ρεπορτάζ και έπεφτε στα χέρια μου η εφημερίδα σας «Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ», θα μου γεννιόταν μια ιδέα και θα έλεγα, ποιοι είναι αυτοί που βγάζουν την εφημερίδα; Θα έκλεινα ένα ραντεβού και θα

έλεγα γεια σας είμαι δημοσιογράφος από την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και με ενδιαφέρει η εφημερίδα σας, θέλω να έρθω να την παρουσιάσω. Αυτό θα ήταν ένα ελεύθερο θέμα.»

«Πόσο επηρεάζεται ο δημοσιογράφος από την κοινωνία ειδικότερα;»

«Ο δημοσιογράφος οφείλει να είναι μέρος της κοινωνίας και να αφουγκράζεται τα προβλήματα του γείτονα, του συμπολίτη, του συμμαθητή του γιου του, του συναδέλφου του φίλου του, του καθένα. Πρέπει να ακούει και μετά να μεταφέρει. Είναι δηλαδή ανάμεσα στην πηγή του προβλήματος και στη λύση του. Είναι αυτός που θα φέρει σε επαφή τον πολίτη με τη λύση του προβλήματος. Μπορεί να είναι ο περιφερειάρχης, ο δήμαρχος, ο αστυνομικός, ο δάσκαλος, οποιοσδήποτε.»

«Από την άλλη επηρεάζεται η δημοσιογραφία από παράγοντες;»

«Ναι βέβαια και επηρεάζεται. Το θέμα είναι να μείνεις ανεπηρέαστος από θελήματα άλλων, να κάνεις αυτό που λέει η ψυχή σου και να θυμάσαι πάντα για ποιον λόγο διάλεξες να γίνεις δημοσιογράφος. Να υπηρετείς την είδηση, τον πολίτη και το κοινό καλό. Αυτό πρέπει να έχουμε πάντα στο μυαλό μας για να βοηθήσουμε την κοινωνία. Όχι μόνο να πουλάμε ειδήσεις μόνο και μόνο για να γίνουμε οικονομικά καλύτεροι στην τσέπη μας. Πρέπει να βοηθήσουμε να γίνει καλύτερη η κοινωνία. Να βοηθήσουμε τον συμπολίτη μας. Όσο λιγότερο επηρεάζεσαι τόσο καλύτερο είναι για την κοινωνία.»

«Κινδυνέψατε ποτέ ως δημοσιογράφος;»

«Όχι δεν έχω κινδυνέψει. Απειλές έχω δεχθεί, αλλά όχι δεν έχω κινδυνέψει. Και σίγουρα δεν σε προειδοποιεί κανένας πριν. Αν είναι να σου κάνει κάτι θα στο κάνει. Από την άλλη είμαστε υποχρεωμένοι να ακούμε και τα παράπονα για αυτά που γράψαμε.»

«Ποια είναι η πιο έντονη εμπειρία σας ως δημοσιογράφος;»

«Βασικά θυμάμαι το πρώτο μου άρθρο πολύ καλά, που δημοσιεύτηκε, όταν ήμουν 17 χρονών. Είχα γράψει για ένα αγώνα μπάσκετ και θυμάμαι και τα πρόσωπα. Από την άλλη πολλές είναι οι εμπειρίες, δεν μπορείς να ξεχωρίσεις. Πολύ έντονο ήταν αυτό που ζήσαμε όταν πήγαμε στην Ειδομένη για να δούμε πως ήταν οι πρόσφυγες. Εκεί είδαμε το μέγεθος του προβλήματος και της ταλαιπωρίας χιλιάδων ανθρώπων.»

«Ποιος είναι ο πιο διάσημος που πήρατε συνέντευξη;»

«Να σας πω την αλήθεια δεν έχω πάρει συνέντευξη από διάσημο. Από την άλλη διάσημος είναι μία έννοια που δεν μου αρέσει. Ένας για παράδειγμα που χαιρόμαι που μίλησα έστω και λίγο είναι ο αρχιεπίσκοπος Αλβανίας, ο Αναστάσιος. Διάσημος για μία τοπική εφημερίδα σαν τη δική μας είναι για παράδειγμα ο Τσαλέρας που αν θυμάστε πουλούσε καφέδες και τσιγάρα και σοκολάτες. Μετά από τη συνέντευξη που του πήρα όλοι με βρίσκανε και μου λέγανε γιαυτή τη συνέντευξη. Η έννοια διάσημος είναι σχετική.»

«Κύριε Γκιάστα σας ευχαριστούμε πολύ για τη συνέντευξη που μας παραχωρήσατε.»

Ομάδα φωτογραφίας

Όλη η συντακτική ομάδα

Η συντακτική ομάδα της εφημερίδας συνάντησε την κυρία Σύλβια Σούμμα, υπεύθυνη της ομάδας φωτογραφίας του Κέντρου Ημέρας και ακολούθησε ο παρακάτω διάλογος:

«Καλησπέρα, πότε ξεκίνησε η ομάδα της φωτογραφίας στο Κέντρο Ημέρας και με τι ασχολείται;»

«Η ομάδα ξεκίνησε το 2016. Ο πρώτος στόχος της ομάδας είναι να μάθουμε να χρησιμοποιούμε μία φωτογραφική μηχανή. Στην ομάδα έχουμε μία απλή ψηφιακή μηχανή Kodak, την οποία με τη σειρά δουλεύουν όλοι. Έτσι με αυτή τη μηχανή τα μέλη της ομάδας μαθαίνουν να χρησιμοποιούν το zoom, αλλά και τις άλλες λειτουργίες της. Μαθαίνουν πως γίνεται το καδράρισμα ενός πλάνου, πώς φωτογραφίζουμε έναν άνθρωπο, ένα τοπίο ή μία εκδήλωση έτσι ώστε όταν βρεθούν μόνοι τους κάπου να ξέρουν τι πρέπει να τραβήξουν. Μαθαίνουμε επίσης διάφορα πλάνα, όπως το Αμερικάνικο, το μακρινό, το κοντινό, την τεχνική closeup, αλλά και τη macro. Συνήθως φωτογραφίζουμε μέσα στην πόλη. Κάθε φορά έχουμε

ένα θέμα για να μπορούν να το δημιουργήσουν τα παιδιά. Ένα θέμα για παράδειγμα που άρεσε στα παιδιά πάρα πολύ ήταν όταν έπαχναν στην κεντρική πλατεία για γεωμετρικές φιγούρες. »

«Τα μαθήματα γίνονται πάντα σε εξωτερικό χώρο;»

«Ναι τα μαθήματα γίνονται έξω, μία φορά την εβδομάδα. Όταν φυσικά ο καιρός δεν βοηθάει τότε συγκεντρωνόμαστε στη Χαραυγή, σε ένα χώρο του Δήμου και βλέπουμε τις φωτογραφίες που έχουμε τραβήξει τις προηγούμενες φορές ή βλέπουμε βιβλία με φωτογραφίες γνωστών φωτογράφων, ώστε να εμπλουτίσουν τα παιδιά τις εικόνες τους.»

«Πόσα άτομα είναι στην ομάδα;»

«Αυτή τη στιγμή είναι δέκα άτομα.»

«Υπάρχουν κάποια παιδιά που δυσκολεύονται;»

«Στην αρχή υπήρχαν κάποια παιδιά που δυσκολευόταν, αφού δεν είχαν πιάσει ποτέ στη ζωή τους μία φωτογραφική μηχανή. Έτσι δούλεψα περισσότερο με αυτά για να αποκτήσουν σταθερό χέρι και να μάθουν όσα ξέρανε και οι υπόλοιποι. Τώρα όλα τα παιδιά είναι στο ίδιο επίπεδο. Τώρα προσπαθούμε όλοι μαζί να βγάζουμε πιο καλλιτεχνικές φωτογραφίες.»

«Χρειάζεται να κάνουν εξάσκηση;»

«Αυτό γίνεται στη διάρκεια του μαθήματος. Ακόμα και αν φωτογραφίσουν θολά ή στραβά, θα καθίσω στο σπίτι θα διαλέξω τις καλύτερες φωτογραφίες της ομάδας και θα διορθώσω τυχόν λάθη με το Photoshop. Αυτό σίγουρα απαιτεί αρκετή δουλειά, όμως το αποτέλεσμα είναι πολύ καλό.»

«Είστε ευχαριστημένη από τα παιδιά και την πρόοδο τους;»

«Πάρα πολύ πραγματικά! Πολλές φορές τραβάνε φανταστικές φωτογραφίες.»

«Τα παιδιά τα ίδια έχουν ενδιαφέρον για το μάθημα;»

«Βλέπω ότι ενδιαφέρονται, όμως μπορούν να πουν τα ίδια πως το βλέπουν.»

«Τι σκέφτεστε για το μάθημα της φωτογραφίας για το μέλλον; Θα κάνετε κάποια έκθεση;»

«Θέλω πάρα πολύ να γίνει μία έκθεση, είναι κάτι που θα κουβεντιάσουμε με τους υπευθύνους. Υπάρχουν φωτογραφίες όλο αυτόν τον καιρό που δουλεύουμε, που είναι εξαιρετικές και αξίζει να τις δουν περισσότεροι άνθρωποι. Επίσης θα ήταν πολύ καλό να είχαμε και μία πιο σύνθετη φωτογραφική μηχανή, ώστε να μπορώ να τους μάθω και πιο δύσκολα πράγματα.»

«Υπάρχει κάτι που θα μπορούσε να βελτιωθεί στο μάθημα;»

«Θα μου άρεσε να μπορούσαμε να πάμε σε διάφορες εκθέσεις φωτογραφίας, όμως δυστυχώς στη Λάρισα δεν υπάρχουν τέτοιες εκθέσεις. Θα μπορούσαμε επίσης να μιλήσουμε με έναν φωτογράφο, που το κάνει σαν επάγγελμα, ώστε να δουν τα παιδιά πως γίνεται ως δουλειά

η φωτογραφία.»

«Τι ικανότητες πρέπει να έχει κάποιος για να ασχοληθεί με τη φωτογραφία;»

«Σίγουρα σταθερό χέρι. Όμως το πιο σημαντικό πράγμα είναι να ανοίξει τα μάτια και να δει γύρω του. Πολλές φορές έχουμε πράγματα με πάρα πολύ ενδιαφέρον που είναι δίπλα μας, αλλά λόγω της καθημερινότητας χάνουν την αξία τους. Αυτό για παράδειγμα το ποτήρι του νερού είναι με μια ματιά συνηθισμένο, όμως αν προσέξεις καλύτερα μπορείς να δεις την καμπύλη που δημιουργείται ή το πως φαίνεται το φως από πίσω. Αν ανοίξεις λοιπόν τα μάτια και δεις μπορείς να βρεις πολλά πράγματα ακόμα και στην καθημερινότητα.»

«Πως έγινε να ασχοληθείτε με την ομάδα φωτογραφίας;»

«Εγώ καταρχήν στο πανεπιστήμιο διδάχθηκα εκτός των άλλων και φωτογραφία. Ήταν όμως ένα θέμα που πάντα μου άρεσε. Ασχολιόμουν με τη φωτογραφία από πολύ μικρή, αφού ο πατέρας μου ήταν φωτογράφος και περνούσα πολλές ώρες στο εργαστήριο του. Σήμερα έχω όλα τα βιβλία του για τη φωτογραφία. Μου έγινε λοιπόν μία πρόταση να αναλάβω αυτήν την ομάδα και δέχθηκα.»

Στη συνέχεια η ομάδα μίλησε με δύο μέλη που παρακολουθούν τα μαθήματα φωτογραφίας.

«Περνάω πολύ ωραία στην ομάδα, μαθαίνω πολλά πράγματα και ακονίζω μυαλό και πνεύμα. Είναι ωραίο να τραβάς φωτογραφίες, αφού απεικονίζεις ωραίες παραστάσεις. Στο σπίτι μου έχω μόνο παλιές μηχανές με φιλμ και έτσι μου δίνεται η δυνατότητα να μάθω καινούργια πράγματα.»

«Η ομάδα φωτογραφίας που συμμετέχω είναι μία πολύ καλή ομάδα, μου αρέσει γιατί γίνεται έξω στη φύση και μας δίνεται η δυνατότητα να βγάλουμε ωραίες φωτογραφίες. Θεωρώ ότι έχω βελτιωθεί πραγματικά πάρα πολύ παρόλο που δεν έχω δική μου μηχανή. Θέλω πολύ να συνεχίσω να είμαι σε αυτήν την ομάδα.»

Συνέντευξη με την Λαρισαία σκηνοθέτη

Βίβιαν Παπαγεωργίου

Όλη η συντακτική ομάδα

Η συντακτική ομάδα της εφημερίδας συνάντησε την κυρία Βίβιαν Παπαγεωργίου, Λαρισαία σκηνοθέτη που η τελευταία της ταινία μικρού μήκους *Inner Land* είχε πολύ μεγάλη επιτυχία, αφού απέσπασε 20 βραβεία σε φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο. Η ομάδα της έκανε ερωτήσεις για τη δουλειά της όπως και γενικά για το επάγγελμα του σκηνοθέτη. Ακολούθησε ο παρακάτω διάλογος:

«Κυρία Παπαγεωργίου, μιλήστε μας για σας.»

«Είμαι η Βίβιαν Παπαγεωργίου και γενικά ασχολούμαι με πολλά πράγματα στη ζωή μου. Σπούδασα Αγγλική φιλολογία, και σκηνοθεσία στην Ελλάδα και το Παρίσι. Σήμερα διδάσκει σε μουσικό σχολείο Αγγλικά και Θέατρο, ενώ παράλληλα προσπαθώ να κάνω σκηνοθεσία.»

«Είχατε κλίση από μικρή στο σινεμά;»

«Πραγματικά δεν ξέρω. Ξέρω σίγουρα ότι μου άρεσαν τα θρίλερ από 5 χρονών, όμως δεν νομίζω ότι είχα βάλει στο μυαλό μου να κάνω σινεμά. Τελευταία βέβαια βρήκα

μικρά κείμενα που έγραφα μικρή με σενάρια που συμμετείχαν συμμαθητές μου.»

«Τι κάνει πραγματικά ένας σκηνοθέτης;»

«Κανονικά ο σκηνοθέτης ασχολείται μόνο με τη σκηνοθεσία, δηλαδή να στήσει τους ηθοποιούς εκεί που τους θέλει, να μιλήσει με όλους τους συντελεστές πως θα εργαστούν, κάτι σαν μαέστρος. Στην Ελλάδα βέβαια δεν κάνει μόνο αυτό. Κάνει και τη παραγωγή που σημαίνει ότι τρέχει για όλα, τρέχει να βρει τους ανθρώπους ή υλικά, προσπαθώντας φυσικά να ξοδέψει όσο το δυνατόν λιγότερα χρήματα. Στο τέλος φυσικά θα βάλει λεφτά από την τσέπη του.»

«Με τι κριτήρια γίνεται η διαλογή των ηθοποιών;»

«Να σου ταιριάζει πρώτα από όλα στο ρόλο, να σου κάνει εμφανισιακά, να είναι καλός ηθοποιός και να είναι συνεργάσιμος. Φυσικά δεν μπορείς να τα γνωρίζεις όλα από την αρχή. Είναι και λίγο λαχείο. Στη δική μου περίπτωση που είμαι στην αρχή, πολύ σημαντικό είναι να μην δεχθεί να πληρωθεί.»

«Τι δυσκολίες έχει ένα γύρισμα;»

«Πρέπει να μιλάω ώρες. Το σίγουρο είναι ότι όλα θα πάνε στραβά! Είναι ο κανόνας. Όλα αυτά που έχεις αποφασίσει να κάνεις δεν θα γίνουν. Για διάφορους λόγους. Αν καταφέρεις να κάνεις τα μισά είσαι ευχαριστημένος. Όταν

φτάσεις στο γύρισμα σημαίνει ότι σου έχει βγει η ψυχή πιο πριν, έχοντας οργανώσει όλα αυτά που χρειάζονται πιο πριν, να είσαι οπλισμένος με το γεγονός ότι θα πάνε όλα στραβά. Άρα πρέπει να είσαι ευέλικτος, να μπορείς να συνεργάζεσαι, να μπορείς να διαχειρίζεσαι καταστάσεις δύσκολες, όπως για παράδειγμα πολλές ώρες δουλειάς, ή να τα βγάλεις πέρα με κάποιον καβγά που μπορεί να παρουσιαστεί. Στο καθαρό κομμάτι της σκηνοθεσίας να μην βγάζει ο ηθοποιός αυτό που θέλεις, να μην σου πετυχαίνει το πλάνο ή το φως όπως και πολλά πολλά άλλα πράγματα.»

«Έχει διαφορά ο σκηνοθέτης του σινεμά με αυτόν της τηλεόρασης ή του θεάτρου;»

«Ο κινηματογράφος με το θέατρο νομίζω ότι δεν έχει καμία σχέση. Στο θέατρο θα δουλέψεις πολλές ώρες με τον ηθοποιό για να βγάλει τον καλύτερο εαυτό του, ενώ στον κινηματογράφο έχεις την κάμερα που αλλάζει τα πάντα. Μπορείς να κάνεις ένα κοντινό, να πάρεις ένα μάτι, ένα στόμα, ένα χέρι που κάτι θέλεις να σου δείξει εκείνη την ώρα. Πρέπει να δουλέψεις πολύ διαφορετικά με τον ηθοποιό στον κινηματογράφο.»

«Ποια είναι η διαφορά του τωρινού με τον παλιό κινηματογράφο;»

«Καταρχήν το φιλμ, έχοντας κι εγώ την εμπειρία να κάνω ταινία με φιλμ, είναι ένα πάρα πολύ ωραίο υλικό, με πολύ μεγάλο όμως κόστος. Έτσι η μεγαλύτερη διαφορά τους είναι το κόστος, χρονικό και οικονομικό.»

«Πόσες και ποιες ταινίες έκανες;»

«Έχω κάνει μέχρι τώρα δύο ταινίες μυθοπλασίας μικρού μήκους και τώρα τελειώνω ένα ντοκιμαντέρ μικρού μήκους και αυτό.»

«Πως ονομάζεται και ποιο είναι το θέμα του ντοκιμαντέρ;»

«Το ντοκιμαντέρ ονομάζεται «Με ανοιχτά φτερά» και μιλάει για μία συγκεκριμένη ομάδα χορευτών με αναπηρία. Η ομάδα αυτή υπάρχει και αποτελείται από άτομα που

είναι σε καροτσάκι ή έχουν άλλα κινητικά προβλήματα αλλά και άτομα που είναι αρτιμελή τα οποία χορεύουν.»

«Που διαφέρει στο γύρισμα το ντοκιμαντέρ από μία ταινία;»

«Στη μυθοπλασία έχεις ένα σενάριο στα χέρια σου, έχεις δουλέψει με τους ηθοποιούς, έχεις κάνει πρόβες, έχεις ετοιμάσει τα σκηνικά, ξέρεις που θα μπει η κάμερα και στο γύρισμα πας προετοιμασμένος. Το ντοκιμαντέρ έχει σχεδόν ανάποδη διαδικασία. Στο ντοκιμαντέρ που έκανα για παράδειγμα πέρασα καταρχήν πολύ χρόνο με τους ανθρώπους που θα κινηματογραφούσα, έτσι ώστε να δω από αυτά που μου λέγανε τι με ενδιέφερε εμένα να κρατήσω. Στο γύρισμα λοιπόν φτάνεις νοιώθοντας οικία με τους ανθρώπους, έχεις σκεφτεί τι θέλεις να κάνεις και κινηματογραφείς, όμως δεν μπορείς να κατευθύνεις τον τρόπο που θα μιλήσει κάποιος, ούτε να τον βάλεις να το ξαναπεί με άλλον τρόπο. Μόνο για τεχνικούς λόγους μπορεί να συμβεί αυτό. Το τελικό σενάριο όμως γράφεται στο μοντάζ.»

«Ένα ντοκιμαντέρ στοιχίζει λιγότερο;»

«Ναι μπορεί να το πεις αυτό. Σίγουρα δεν χρειάζεσαι σκηνικά, θα πας στο χώρο του άλλου, ή δεν θα πληρώσεις ηθοποιούς, από την άλλη μεριά όμως από το μοντάζ και μετά είναι ακριβώς το ίδιο κόστος και ακριβώς ο ίδιος χρόνος.»

«Έχετε βραβευτεί για τις ταινίες σας;»

«Η πρώτη ταινία μικρού μήκους το 2003 δεν τα πήγε άσχημα παρόλο που ήταν η πρώτη. Πήρε βραβείο στις νύχτες πρεμιέρας. Η δεύτερη πήγε σε 35 φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο και πήρε 20 βραβεία.»

«Υπήρχε κάποια οικονομική βοήθεια για τις ταινίες σας;»

«Ναι ο μισθός μου και η βοήθεια των φίλων και της οικογένειάς μου.»

«Σας ευχαριστούμε πάρα πολύ για το χρόνο σας και σας ευχόμαστε καλή επιτυχία.»

ΣΑΝ

ΣΕΜΠΑΣΤΙΑΝ

η πόλη του καλού φαγητού

Επιμέλεια: Δήμητρα Δόβρη, Χρήστος Τσαντήλας

Το Σαν Σεμπασιάν, *San Sebastián* στα ισπανικά και *Donostia* στα βασκικά, είναι μια πανέμορφη παραθαλάσσια πόλη, υπέροχα χαλαρωτική, μόλις 180.000 κατοίκων στη βόρεια Ισπανία. Είναι χτισμένη στην άκρη τριών παραλιών. Το Σαν Σεμπασιάν χάρη στις ειδυλλιακές παραλίες, τα διεθνή φεστιβάλ τζαζ και κινηματογράφου και το αριστοκρατικό του στυλ, δίκαια χαρακτηρίζεται ως η βασιλίτσα της Χώρας των Βάσκων.

Το πιο ενδιαφέρον όμως πράγμα στην πόλη είναι το φαγητό! Στο Σαν Σεμπασιάν μετρούνε ήδη 17 αστέρια Michelin (3 τρίστερα, 2 δίστερα, 4 μονάστερα) και είναι υποψήφια άλλα 15, ενώ τα εκατοντάδες *tapas bar* την καθιστούν πρωταθλήτρια στον κόσμο! Στην πόλη αναλογούν τα περισσότερα αστέρια Michelin και *Tapas bar* (στα βασκικά λέγονται *Tximista bar*) ανά κάτοικο. Υπάρχουν αρκετές σχολές γαστρονομίας, αλλά και το πανεπιστήμιο Γαστρονομίας *Basque Culinary Centre*. Σίγουρα η γαστρονομία, είναι το επίκεντρο της ζωής της πόλης.

Κάθε *Tapas bar* (*Tximista bar* στα βασκικά), ακόμα και τα πιο μικροσκοπικά έχει στον πάγκο τους δεκάδες ιδιότυπους μεζέδες. Μεζέδες που φτιάχνονται από τον κάθε μαγαζάτορα και είναι της στιγμής και φρέσκοι. Οι μεζέδες (*pinchos* στα ισπανικά και *rintxos* στα βασκικά) σερβίρονται στο όρθιο, ενώ στο καθιστό μπορείς να φας κανονικά κάποιες μερίδες λίγο μεγαλύτερες. Τα *tapas* έχουν βάση το ψωμί που πάνω σε αυτό τοποθετούνται διάφοροι μεζέδες: τοπικά τυριά, αλλαντικά (χαμόν ιμπίρικο) μαγιονέζα, πιπεριές, πιπερίτσες πράσινες, αντζούγιες, γαρίδες, μπακαλιάρος σε πολλές εκδοχές, ρώσικη σαλάτα, και πατάτες κυρίως βρασμένες και πολτοποιημένες με άλλα υλικά, σε μορφή κροκέτας (δείτε το [link tapas](#)). Κροκέτες γίνονται

με πολλά άλλα είδη όπως με μανιτάρια, κολοκύθια, πιπεριές, με καλαμάρια, με μπακαλιάρo αλλαντικά και τυριά!

Τα φρέσκα υλικά εποχής είναι το βασικό συστατικό των βασκικών συνταγών, οι οποίες δίνουν έμφαση στα ψάρια και τα θαλασσινά, αλλά και στα κρεατικά και τα ζαρζαβατικά. Μάλιστα πολλές φορές στη διάρκεια ενός γεύματος μπορεί κανείς να πάρει πρώτα θαλασσινά και στα κυρίως να δοκιμάσει κρέατα. Δεν είναι λίγες φορές που στο ίδιο πιάτο υπάρχουν αλλαντικά και ψάρι μαζί. Μερικά χαρακτηριστικά παραδοσιακά πιάτα είναι ο *bacalao al Pil Pil* (μπακαλιάρος σκορδάτος) ή ο *bacalao a la Vizcaína* (μπακαλιάρος σε σάλτσα πιπεριού), το *marmitako* (τόνος μαγειρεμένος σε μαρμίτα), η *rogusalda* (παραδοσιακή σούπα με πράσα και πατάτες) ή η σούπα με μικρά γαριδάκια, σκόρδο, αμύγδαλα και μύδια.

Επίσης πρωταγωνιστούν οι ομελέτες (*tortilla*). *Tortilla* με μπακαλιάρo, με πατάτες, με αγκινάρες, με αλλαντικά, με χόρτα, με πιπεριές, με κολοκύθια και με άλλους συνδυασμούς! Το κύριο χαρακτηριστικό της ότι σχηματοποιείται στρογγυλή και συμπαγής, ώστε να κόβεται και να σερβίρεται σε τριγωνικά κομμάτια. Σε πολλά *tapas bar* προσφέρονται και εξαιρετικές σπαλομπριτζόλες ενώ σε λαϊκά εστιατόρια μπορεί να βρει κανείς το παραδοσιακό βασκικό φαγητό *alubíada*, με λάχανο και λουκάνικα με αίμα (όπως τα γαλλικά *boudin*), συνοδεύει μίας φασολάδας από κόκκινα φασόλια μαγειρεμένα με κομμάτια από χοιρινό λαρδί και κρέας, χωρίς να λείπουν κι από εδώ οι μικρές οι πιπερίτσες.

Σύνθημα των κατοίκων είναι ότι «οι πιο ευτυχισμένες στιγμές της ζωής είναι όσες περνάμε γύρω από ένα τραπέζι με φίλους» οι δε χαιρετισμοί μεταξύ τους γίνονται αρκετές φορές όχι δια χειραψίας αλλά με σύγκρουση των στομαχιών!

Λαχταριστό σπιτικό παγωτό σοκολάτας σε 10'

Επιμέλεια: Ασπασία Καπετανοπούλου

Υλικά

200 γραμμ. κουβερτούρα ψιλοκομμένη
1 κουτί ζαχαρούχο γάλα (400 γραμμ.)
1 βανίλια
350 ml κρέμα γάλακτος κρύα
50 γραμμ. τρίμμα σοκολάτας

Παρασκευή

Βάζουμε την ψιλοκομμένη κουβερτούρα, το ζαχαρούχο και τη βανίλια σε μπεν μαρί. Τα αφήνουμε να λιώσουν σε μέτρια φωτιά ανακατεύοντας κατά διαστήματα. Αφήνουμε το μείγμα να κρυώσει.

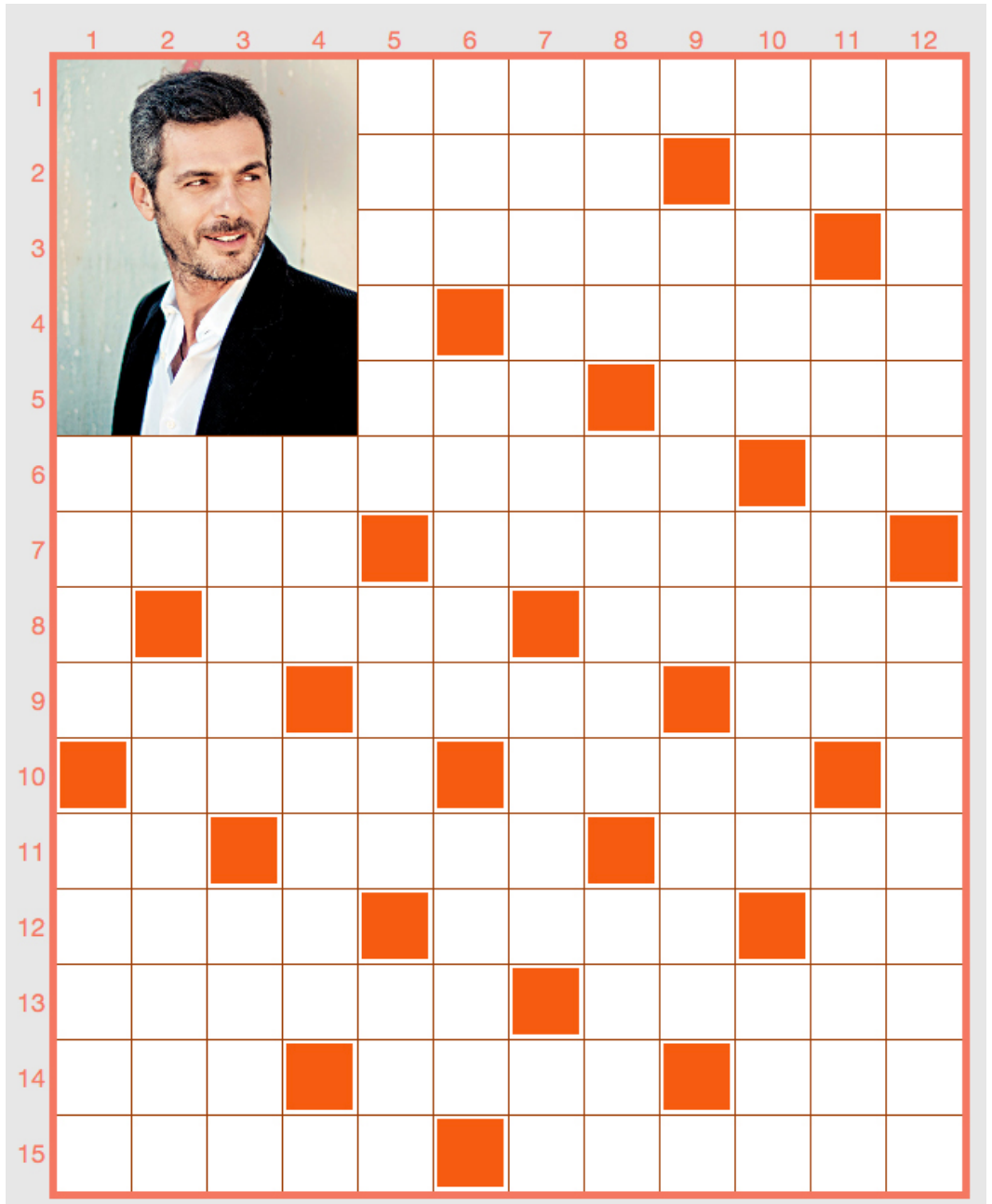
Χτυπάμε στο μίξερ την κρύα κρέμα γάλακτος σε παχύρρευστη μορφή. Μόλις σχηματιστούν απαλές κορυφές είναι έτοιμη. Προσοχή αν την χτυπήσουμε περισσότερο από όσο πρέπει θα κόψει.

Βάζουμε 2-3 κ.σ. από τη χτυπημένη κρέμα στη λιωμένη (αλλά κρύα πλέον) σοκολάτα κι ανακατεύουμε απαλά, να αραιώσει. Τέλος, προσθέτουμε και την υπόλοιπη κρέμα.

Απαλά, με μία μαλακή σπάτουλα σιλικόνης ανακατεύουμε το μείγμα να ομογενοποιηθεί χωρίς όμως να χάσουμε τον όγκο της κρέμας. Προσθέτουμε το τρίμμα σοκολάτας απαλά κι ανακατεύουμε. Βάζουμε το μείγμα σε μπολ και το παγώνουμε στην κατάψυξη για περίπου 5-6 ώρες ώσπου να σφίξει.

Πηγή: <http://www.imommy.gr/syntages/sweets/article/7132/eykolo-spitiko-pagwto-sokolata/>

ΣΤΑ ΥΡΟ ΛΕΞ Ο

ΛΥΣΗ

Η Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α. προσφέρει τη βοήθειά της, γραμματειακή υποστήριξη, ώστε η επιθυμία των φιλοξενούμενων ατόμων στις δομές της να γίνει πραγματικότητα. Επισημαίνουμε ότι τα κείμενα δημοσιεύονται αυτούσια όπως δημιουργούνται από τους συντάκτες τους χωρίς διορθώσεις ή τροποποιήσεις. Η άποψη των συντακτών δεν είναι απαραίτητα και η άποψη της Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α. Μπορείτε να αποστείλετε κείμενα ή φωτογραφίες για να δημοσιευθούν στην εφημερίδα μας στην παρακάτω διεύθυνση, υπ 'όψη "Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ":

Αγίου Όρους 6Α, 413 35, Λάρισσα
T/F: 2410 627363
www.thepsypa.gr, thepsip1@otenet.gr

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε την εφημερίδα της Θ.Ε.Ψ.Υ.Π.Α. "Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ" στο χώρο σας, συμπληρώστε το κουπόνι που βλέπετε και αποστείλετε το στην διεύθυνση:

Αγίου Όρους 6Α, 413 35, Λάρισσα

Όνομα:

Επώνυμο:

Διεύθυνση:

Πόλη:

TK:

Η ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΕΤΙΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ - ΠΕΡΙΘΑΛΨΗΣ - ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ